

skowej, po ukończeniu 18 lat życia i z tejże organizacji przeszli do służby w polskiej formacji wojskowej lub armii zaborczej.

Do wysługi emerytalnej dolicza się służbę, odbytą w wojsku polskim ochotniczo, lub kontraktowo przed osiągnięciem obywatelstwa Państwa Polskiego, pod warunkami wymienionymi w ustępie przedostatnim art. 50 niniejszej ustawy.

Służbę, określoną w powyższych ustępach niniejszego artykułu liczy się do wysługi emerytalnej, jeżeli nie zalicza się równocześnie z nią trwającej innej służby, studjów lub pracy zawodowej do wysługi emerytalnej.

Jako służbę wojskową w b. państwach zaborczych uważa się służbę wojskową, odbytą w Rosji przed dniem 1 listopada 1917 r., w Austro-Węgrzech przed dniem 1 listopada 1918 r., a w Niemczech przed dniem 27 grudnia 1918 r.

Za emerytów b. państw zaborczych w rozumieniu niniejszej ustawy, uważa się zawodowych wojskowych, przeniesionych w stan spoczynku przez b. władze zaborcze, a to:

- a) rosyjskie przed dniem 1 listopada 1917 r.,
- b) austro-węgierskie przed dniem 1 listopada 1918 r.,
- c) niemieckie przed dniem 27 grudnia 1918 r.

względnie tych b. zawodowych wojskowych b. państw zaborczych, którzy przed terminami wyżej wskazanymi w stan spoczynku nie byli przeniesieni, mieli jednak w myśl ustaw lub przepisów b. państw zaborczych prawo do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu pełnej wysługi lat lub stwierdzonej trwałej niezdolności do służby.

Art. 106.

Postanowienia art. 102, 103 i 104 mają zastosowanie do tych zawodowych wojskowych, którzy przed wstąpieniem do wojska polskiego nie utracili charakteru zawodowego wojskowego w b. państwie zaborczem i jeżeli są obywatelami polskimi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44), jak również jeżeli uznani zostali w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego, natomiast nie mają zastosowania do tych zawodowych wojskowych b. państw zaborczych, którzy w wojsku polskim służyli wyłącznie jako kontraktowi.

Art. 107.

Wypłata uposażenia emerytalnego z art. 102, 103 i 104 następuje od 1 dnia miesiąca po wniesieniu podania, nie wcześniej jednak, niż od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 108.

Zawodowym wojskowym b. państw zaborczych, jeżeli są obywatelami polskimi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44), jak również jeżeli uznani zostali w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego, których próśb, wniesionych przed końcem 1920 r., o przyjęcie

do wojska polskiego nie uwzględniono i którym dotychczas nie przyznano zaopatrzenia emerytalnego w b. państwie zaborczem, jak również i w Państwie Polskiem, a posiadającym co najmniej 25 lat rzeczywistej służby wojskowej, obliczonej według czasu kalendarzowego, przysługuje zaopatrzenie emerytalne w wysokości ustalonej w art. 82 niniejszej ustawy.

Zawodowym wojskowym b. państw zaborczych, jeżeli są obywatelami polskimi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44), jak również jeżeli uznani zostali w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego, przysługuje w razie nieposiadania 25 lat, lecz co najmniej 10 lat rzeczywistej służby wojskowej, obliczonej według czasu kalendarzowego, jeżeli próśby, wniesionej przed końcem 1919 r., o przyjęcie do wojska polskiego nie uwzględniono, a są niezdolni do zarobkowania i nie posiadają majątku — jednorazowa odprawa w wysokości 50% odprawy, ustalonej w art. 104 niniejszej ustawy.

Odnosnie wypłaty odprawy mają postanowienia ostatniego ustępu art. 104 analogiczne zastosowanie.

TYTUŁ V.

Postanowienia końcowe.

Art. 109.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 110.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1923 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą dotychczas obowiązujące ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

381.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1931 r.

o ograniczeniu wywozu żubrów.

Na podstawie art. 1 ust. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 2, art. 10 pp. 10, 11, art. 11 pp. 7 i 8 oraz art. 12, 13, 14, 15 i 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), tudzież na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządzam co następuje:

§ 1. Punkt 5 paragrafu 18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu

niu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276) uzupełnia się przez dodanie po wyrazach „i t. p. tępicielei szkodliwych owadów” wyrazów „oraz żubrów”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

332.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 kwietnia 1931 r.

w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej art. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej na województwa: poznańskie i pomorskie.

Na mocy art. 3 ustawy z dnia 25 lipca 1924 r. o zawieszeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej w województwach: poznańskim i pomorskim (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 716) zarządzam co następuje:

§ 1. Na województwa: poznańskie i pomorskie rozciąga się moc obowiązującą art. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą ustęp pierwszy § 1 ustawy z dnia 8 marca 1871 roku w sprawie wykonania ustawy Związku półn.-niem. o siedzibie uzasadniającej wsparcie (Zb. u. pr. str. 130), z wyjątkiem postanowienia w przedmiocie obowiązku związków wspierania ubogich udzielania potrzebnej opieki w wypadkach choroby osób, potrzebujących pomocy.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

383.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 kwietnia 1931 r.

dotyczące taksy za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. a) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych pobiera się opłatę, należącą do kosztów postępowania (art. 566 lit. a) k. p. k.) w następującej wysokości, zależnej od ilości osób wezwanych w danej sprawie na rozprawę główną:

- a) jeżeli wezwano najwyżej 10 osób zł 5.—
- b) jeżeli wezwano osoby w liczbie od 11 — 50 „ 25.—
- c) za każdą następną ilość 50 osób, chociażby rozpoczętą, opłata wzrasta o „ 20.—

§ 2. Za doręczenie nakazu karnego, przeciw któremu nie wniesiono sprzeciwu, pobiera się opłatę w wysokości 60 groszy.

§ 3. W sprawach karnych, ściganych z oskarżenia prywatnego, pobiera się opłatę, oznaczoną w § 1, w wysokości 60 gr za doręczenie każdego wezwania lub innego pisma sądowego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. dotyczące taksy za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 391).

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*